

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes De Actibus Humanis

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum & Græcensis, 1716

Articulus I. De peccato originali, & ejus effectu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39981

DISSERTATIO IV.

De Peccatis.

ARTICULUS I.

De Peccato Originali, & ejus effectu.

679. **O**Mne peccatum est, aut originale, aut personale. Originale est illud, quod omnes ab Adamo descendentes in illo ut capite commisit violando præceptum divinum prohibens illi esum pomi. Pro hujus clariore notitia notandum, quod Adam duplicem gesserit personam: unam particularem, seu suam (sic consideratus peccando nocuit solum sibi, peccatumque ab eo ut tali commissum est personale, id est, maculans suam duntaxat personam) alteram publicam, seu morale caput posteritatis à DEO constitutum, cujus voluntati alligavit posterorum voluntates relatè ad præfati præcepti observantiam cum promissione, quod si impleverit illud, omnes posteri sint concipiendi in justitia originali, seu simili, qualem ille habuit, si autem violaverit, omnes in sua conceptione in peccati poenam gratiâ istâ sint privandi: nam post transfusas posterorum voluntates in vo-

luntatem Adami, singuli posteri, dum Adam physicè peccavit moraliter, id est, in æstimatione humana censeatur illud ipsum peccatum commisisse in illo, idcirco illud peccatum physicè unicum, singulis inest proprium, ac singulos denominat inimicos, ac peccatores prout definivit Trid. *S. 5. de Peccato originali c. 3. ex 5. ad Rom. Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt.*

Quomodo autem fieri potuerit, ut post transfusas posterorum voluntates in voluntatem Adami peccatum huus posteris etiam imputaretur optimè explicat Soarez *1. 2. D. 9. S. 2. a num. 28.* à simili: quisque homo sui juris potest suam voluntatem in alium transferre in suis negotijs e. g. contractibus, ut quod ille statuerit in commisso negotio, id ipsum se velle profiteretur, hoc casu moraliter totum nego.

negotium imputatur huic, postquam ab altero est gestum, et si forte tunc ipse dormiat.

Unde peccatum originale sic potest defini cum Rhodus hic *D. 4. q. 2. S. 2. §. 3.* Lug. de pœnit. *D. 7. num. 98.* & alijs contra Vasq. *1. 2. D. 132. c. 2.* quod sit ipsummet peccatum actuale Adami violantis præceptum prout moraliter, ac interpretative fuit peccatum nostrum, sive macula denominans vos iræ filios, non prout fuerat peccatum ipsius tanquam personæ particularis, sed ut erat peccatum ejusdem ut personæ publicæ, ac capitis moralis nostri, taliter peccatum ab eo commissum fuit peccatum etiam moraliter nostrum; nec ut tale, sed ut fuerat præcisè personale, est deletum per Adæ pœnitentiam, ad hoc enim fuisset necesse pariter nostras voluntates transfundere in voluntatem Adæ ut pœnitentis, quod non esse factum constat, aliàs non conciperemur originaliter peccatores.

Peccatum originale potest considerari, vel relate ad primum instans peccantis Adami, vel ad sequentia; si ad primum, dicitur originale actuale; proinde originale originans; si ad sequentia, dicitur originale originatum, seu habituale: sub hac consideratione posteris, sub prima soli Adamo physicè, nobis vero pro primo instanti conceptionis actualiter moraliter intelligitur absolutè inesse; pro instantibus vero sequentibus intelligitur inesse habitualiter, nam primo instanti conceptionis purificatur conditio, sub qua nobis inest solum conditionatè, nostræ enim voluntates in voluntatem Adæ fuerunt transfusa sub hac conditio-

ne, si viâ ordinariâ ex eo nasceremur; quæ conditio purificatur per existentiam nostram absolutam in primo instanti; ergo in hoc existit actualiter in nobis, in secundo, ac in reliquis habitualiter.

680. Quæres 1. quæ sint causæ peccati originalis. Respondeo primo id nullam habere proprie causam finalem, cum non sit per se intentum.

Respondeo secundò causam formalem intrinsecam esse ipsam ejus quidditatem.

Respondeo tertio causam immediatè subjectivam, sive receptivam, esse voluntatem omnis hominis seminaliter descendens ab Adamo vitiatò exceptâ Beatissimâ Virgine Mariâ.

Respondeo quartò causam effectivam physicam originalis prout hoc inest nobis nullam dari, nec egere illa: quia prout nobis inest de præseni, nullam importat entitatem physicam, sed perseverantiam duntaxat moralem indistinctam à carentia condonationis divinæ, & condignæ satisfactionis nobis applicatæ, in recto autem dicit ipsam entitatem physicam præteritam actualis peccati Adæ, cujus causa physica fuit voluntas Adami, moraliter vero effectiva fuit voluntas posterorum prout contenta in voluntate Adami.

Verum quia nunquam in nobis fuisset peccatum originale sine peccato actuali Adæ, idcirco de fide est, quod peccatum personale ipsius, quo violavit præceptum de non comedendo fructu ligni scientiæ, sit causa immediata effectiva originalis in nobis juxta allegatum Pauli textum non physica, cum illud physicè non sit, quando in singulis inci-

pit originale, sed moralis, videlicet causans per modum demeriti, quod clarissime patet in sententia eorum, qui originalis malitiam ponunt in privatione gratiæ originalis, hæc enim intuitu illius inducitur, in mea vero, ac communi aliorum sententia negatio condonationis, ac satisfactionis condignæ pari modo efficientiæ morali dependet ab eodem peccato personali Adæ, hoc enim cum carentia satisfactionis est radix, & causa moralis juris non condonandi peccatum.

681. Hinc querenti, ac objicienti Juliano, per quam rimam ingrediatur ad nos peccatum originale, recte respondit Aug. *Lib. de nupt. c. 28. quid queris latentem rimam, cum habeas apertissimam jannam: per unum hominem peccatum intravit in mundum: quasi diceret, præter hanc non oportet aliquam querere causam per se hujus peccati.*

Unde nec Eva, nec immediati nostri parentes sunt causa originalis, aliàs non per unum hominem, sed per plures peccatum originale intrasset. Quocirca ex actione seminis, inquit, Soarez solum fit, ut homo ex Adamo nascatur, quod naturale est, ex quo, supposito jam peccato Adæ, & pacto cum eodem sine alia efficientia physica, fit, ut hic homo concipiatur aversus à DEO voluntate non propriâ, sed alienâ, nempe sui capitis.

Pariter hinc colligitur, quomodo ex justis parentibus filius peccator generetur, quia non generatur ab illis ut justis, sed ut sunt filij Adæ.

Rursus patet, quomodo anima statim maculetur, esto creetur à Solo

DEO, quia non creatur, nisi, ut sit pars hominis, idcirco simul creatur, & unitur, proinde eodem instanti coalescit totus homo, qui cum verè generetur ac producat ex Adæ semine, eodem momento comprehenditur sub lege illa universali transfusionis, & contrahit maculam originalem.

682. Tandem erroris convincitur Jansenius docens, quod vera, & unica causa traductionis, seu transfusionis primi peccati in omnes non sit peccatum Adæ supposito DEI pacto & generatione ordinariâ, ut Catholica fides tenet, sed sola libido, & concupiscentia carnis, seu carnalis delectatio, quæ inest parentibus, dum gignimur physice, ac necessario traducit peccatum Adæ, unde si quis, inquit, miraculosè generaret sine voluptate, proles sic suscepta non foret originaliter infecta.

Convincitur, inquam, primo, quod Paulus causam hujus transfusionis ponat unice in hoc, quod omnes in Adam peccaverimus, non autem, quod cum delectatione geniti simus. secundo carnalis delectatio cum sit corporea, nequit imprimere peccatum animæ.

Dum S. August. docet per concupiscentiam in nos traduci peccatum, vult solum, quod illa sit signum à posteriori hujus peccati, intelligit enim nomine concupiscentiæ generationem (quæ de ordinaria lege habet annexam carnis libidinem) sine qua velut conditione nullum esset peccatum, aut ut notat Becanus significat tantum, quod causa peccati originalis non sit sola generatio, sed generatio ex natura corrupta (corruptio autem naturæ, quatenus causatur per peccata

per-

personalia, aliud nequit significare ait Rhodes *hic* D. 3. in principio, quam quod peccatum diminuat inclinationem ad virtutem, & augeat inclinationem ad malum.

Corruptio autem naturæ causata per originale juxta eundem D. 4. q. 2. s. 2. §. 2. non est amissio ullius perfectionis naturalis, nec additio ullius malignæ qualitatis effectæ à peccato, sed privatio justitiæ originalis, quæ justitiæ præter gratiam sanctificantem incluserat plura alia dona (quibus impediatur rebellio appetitûs sensitivi) e. g. externam DEI perfectionem, aliâque auxilia efficacissima, quibus totus ille libidinis Ardor mitigabatur, mors, error, tristitia, dolor arceatur, & secundum multos etiam incluserat immunitatem à peccato veniali, quia huic correspondet aliqua pœna, ergo cum fuissent liberi ab omni pœna, etiam immunis fuissent à culpa levi, cujus signum est ardor libidinis sæpe rationi contrarius, qualis non fuisset Adamo non peccante.

683. Quæres secundò quis sit effectus, ac pœna peccati originalis in vita præfenti. Respondeo esse privationem gratiæ originalis, id est, gratiæ sanctificantis: habituum infusorum, ac cæterorum donorum: de quibus numero præcedente, quibus homo reddebatur subiectus DEO, & rationi.

Unde sunt quatuor illa vulnera (de quibus *num.* 482. & *sequenti*) inflicta quatuor hominis potentijs, nempe intellectui, voluntati, appetitui sensitivo concupiscibili & irascibili.

Vulnus in intellectu est ignorantia tum negativa, seu nescientia innumerorum, quæ innocentes scivissemus, tum positiva, seu error oppositus veritati. Secundum vulnus est malitia corrumpens

voluntatem, dum fræno gratiæ destituta hæret in infimis, torpet ad superna, & inclinat ad amorem sensibilem contra rectam rationem. Tertium vulnus in appetitu sensitivo concupiscibili est concupiscentia malorum omnium incentrix, ac bonorum corruptrix, proprie fomes peccati dicitur situs in appetitu sensibilem rationem præveniente eique rebelante, videlicet non expectando ejus imperium, nec ejusdem imperio obsequendo. Quartum vulnus in appetitu irascibili est infirmitas fortitudinis opposita ad vitandas tentationes, ac ad aggrediendum bonum arduum, quod est objectum fortitudinis.

684. Quæres tertio quæ sit pœna parvulorum in originali decedentium, & quo in loco eam patientur. Ad primum & secundum plures tum PP. tum Scholastici teste Josepho Requesenio *in opusculis Theologicis Opusc. 1. S. 1.* affirmant eos torqueri etiam pœna sensûs in inferno, eosque sequitur Henricus de Noris *in Vindicijs Augustin. c. 3. §. 5.*

Respondeo ad primum esse de fide eos puniri pœnâ æternâ damni contra Pelagium assignantem eis beatitudinem æternam, sed extra Regnum Cælorum, & contra Calvinum fingentem parvulos adhuc intra uterum fidelium existentes sanctificari per fidem parentum contra scripturam: *nisi quis renatus fuerit ex aqua &c. non potest introire in Regnum DEI.* Ratio quod decedentes sine gratia non habeant jus ad hæreditatem parvuli non baptizati decedunt sine gratia, hæc enim privat eos originale, uti definit *cit.* Trid. ergo cum æterna sit carentia gratiæ, etiam est æterna carentia juris

juris ad hereditatem, seu visionem beatificam, cujus privatio vocatur poena damni.

Respondeo secundò ad primum cum communiore, ac veriore sententia eos non puniri poenâ sensûs, ita Requesen. num. 8. poena enim sensibilis parvulorum nullibi statuitur in sacra scriptura, quoties enim loquitur de gehenna, & cruciatibus inferni, toties hos conjungit pravis operibus personalibus. Ratio est quod poena sensûs nullus sit punibilis, nisi sit dignus reprehensione, tales non sunt parvuli propter originale, cum id nequeant retractare per dolorem proprium; quomodo enim propriâ voluntate retractabunt, quod non nisi voluntate alienâ est commissum hæcque solâ, & non propriâ vitari poterat. Hinc est vera Theologorum conclusio adultum non baptizatum sine commissio personali non posse elicere formalem contritionem deletivam originalis.

Unde et si parvuli sint adfuturi iudicio universali, ac audituri, *ite maledicti in ignem aeternum*, eos tamen hæc sententia utpote restricta ad sola personalia non concernet, prout colligitur ex causali à Christo allata *Matth. 25. Esurivi enim & non dedistis mihi manducare*. Nec patientur tristitiam ob amissam beatitudinem, quia ait Soarez cum S. Th. parvuli nihil cognoscent de beatitudine supernaturali saltem ut sibi debita, & ideo ejus carentia illos non affligit, vel si noscunt sibi debitam fuisse, sciunt, quod suâ culpâ jaeturam ejus non fecerint, idcirco acquiescent dispositioni divinæ.

685, Respondeo ad secundum: eorum locum esse tertium inter infernum, & Regnum Cælorum expressum in scri-

ptura per dextram, & sinistram, per Regnum, & gehennam, per resurrectionem vitæ, & Judicij, hæc enim duo loca sunt assignata à Christo pro solis adultis.

Igitur pro parvulis non baptizatis debet esse tertius locus, quin per hoc consentiamus Pelagio; hic enim cum docuerit parvos nasci sine originali, consequenter negavit eos mereri poenam, aut agere Baptismo, arceri tamen per Christum à Regno Cælorum, idcirco intulit pro his dari locum medium, in quo fruantur secundâ felicitate, quæ tamen sit inferior felicitate justorum: fatebatur tamen se nescire ubi locus ille sit: tres itaque hæreses à Concilijs damnatas admisit Pelagius, nempe quod negaverit in parvis Originale, quod non egent Baptismo, quod eis nulla debeatur poena, sed aeterna felicitas; has hæreses nostra opinio damnat. Quod conveniamus cum Pelagio de loco tertio, nihil refert, quia non est damnatus præcisè ob hunc locum tertium, sed ob admittam in illis felicitatem eorum innocentiae debitam, & diversam à cæteris justis baptizatis, cum tamen scriptura nullam agnoscat felicitatem extra felicitatem Regni Cælorum cunctis justis communem.

Fundamentum tertij loci pro parvis hiscè est, quod eorum locus secundum fidem non sit cælum; etiam non est infernus, quia hic est pro peccatoribus personalibus, sed limbus, hunc & infernum esse duo loca distincta est universalis Doctorum, & Ecclesiæ sensus, quemadmodum fuit distinctus limbus Vererum Patrum ante peractam Redemptionem, ita nunc datur pro pueris locus tertius distinctus à loco adultorum.

An

An post diem iudicij sint habituri alium tertium locum in quo vivant aliqui imperfectâ felicitate naturali vide cit. Requesen. S. 2. ubi negant Taner. Valent. Bellarmin. &c: damnantes oppositam sententiam temeritatis, erroris, vel hæresi proximæ. Verum ab hac censura plures insignes Theologi cum Less. lib. 13. de perfect. Divin. n. 44. 143. 144. & seq. absolvent, eamque erudite probat Requesen. à num. 54. & quidem in ea fuisse S. Th. in 2. dist. 33. qu. 2. art. 2. ad 5. ubi ait, *pueros non baptizatos esse separatos à DEO quantum ad conjunctionem, qua est per gloriam, non quantum ad conjunctionem naturalium bonorum, & ideo de DEO gaudebunt naturali cogitatione & dilectione*: Soarez 1. 2. D. 9. S. 6. num. 6. ita loquitur: *Erunt habituri cognitio-*

nem naturalem, & amorem DEI super omnia cum reliquis virtutibus: Salmeron D. 48. super cap. 5. Epist. ad Rom. resurgens inquit, pueri per Christum, & supra hunc ordinem naturalem, quo quotidie proficiunt in cognitione operum DEI, & substantiarum separatarum, visitationes habebunt Angelicas, & tanquam nostri rustici hanc terram incolent, & qui medij sunt inter gloriam, & supplicium, sint etiam medij in loco. Hæc sufficiat insinuasse, qui plura desiderat, adeat cit. Requesen. recte concludentem num. 53. hanc beatitudinem naturalem parvulorum non facere simpliciter, seu perfectè beatos beatitudine etiam naturali, quia eorum status non excludit miseriam peccati, ac positivam indignitatem ad recipienda supernaturalia bona.

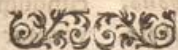
ARTICVLVS. II.

Quid, & quotuplex sit peccatum personale.

686. **P**ersonale peccatum est, quod proprio cujusque arbitrio committitur. Dividitur in actuale, & habituale. In quo situm sit habituale relinquo Scholasticis, cum controversia non faciat ad praxim (sufficit

scire, quod sit macula moralis in anima post præteritum actuale perseverans, donec agatur pœnitentia de eo) proinde consideremus actualis naturam, ac multipliciter.

* * *

R. P. Karch, Diff.

T t t

§. I.